

TON THEUNIS

De goedgegelovige weduwe

Een waargebeurd verhaal over

eenzaamheid, hebzucht

en bedrog

*Alle namen in dit boek zijn uit privacy-overwegingen veranderd.
Iedere overeenkomst met bestaande personen berust op toeval.*

Dit boek is ook verkrijgbaar als eBook

© 2013 Ton Theunis

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Mulder Van Meurs

Omslagfoto: Shutterstock, Ashley Whitworth

ISBN 978-94-91567-44-5

NUR 339 true crime

www.uitgeverijdekring.nl

Inhoud

1. Schaamte voorbij 9
2. Het jongetje 21
3. Het hoge woord 29
4. De eigendom 41
5. De helpende hand 51
6. De bode 65
7. De ontmoeting 79
8. Ontboezeming 93
9. De boodschap 105
10. Geld 123
11. Een hypotheek 137
12. Diefjesmaat 153
13. Overmoed 167
14. Ontmaskering 181
15. Dreiging 189
16. De opdracht 201
17. Als maskers vallen 209

*In my solitude you haunt me
With reveries of days gone by
In my solitude you taunt me
With memories that never die
I sit in my chair
I'm filled with despair
There's no one could be so sad
With gloom ev'rywhere
I sit and I stare
I know that I'll soon go mad
In my solitude
I'm praying
Dear Lord above
Send back my love...*

Tekst: Eddie DeLange

Muziek: Duke Ellington

Gezongen door: Ivie Anderson

Na de dood van tante Merie vond ik voor in haar bijbel, tussen de pagina's met daarop kaarten van het land tussen Eufraat en Tigris, een handgeschreven briefje. Sierlijk maar breekbaar ogen de woorden van Eddie DeLange, die ze destijds ergens uit overnam. Of wellicht hoorde ze de tekst uit de mond van Ivie Anderson of Duke Ellington zelf.

Op de voorzijde van het papiertje stond de naam van de man voor wie tante de tekst van het liedje opschreef: P.J. Perquin. Mijn oom, haar man, die was overleden en die ze enorm miste.

Friesland, najaar 2013

Marion

I

Schaamte voorbij

*‘Vreest niet voor de smaad van stervelingen,
wordt niet verschrikt van hun beschimpingen.’*

JESAJA 51:7

Klokslag twee uur belde Marion aan bij tante Merie. De tuin had er onderhouden uitgezien. Niet spectaculair, zoals in tantes hoogtijdagen, maar Marion nam aan dat de oude dame daar niet meer toe in staat was.

Toen de deur openging, schrok ze. Tante was nog veel kleiner geworden dan ze toch al was. Haar gezicht was ingevallen, spits en stokoud. Ze zag er ziek uit. Maar ze had nog steeds de oude, bijna hooghartige vastberadenheid, zag Marion direct, in dezelfde soort grijze ogen die Marion zelf ook had. Al waren haar botten misschien nog brozer dan vroeger, haar geest was blijkbaar nog even sterk.

‘Hallo Marion,’ had tante gezegd. ‘Ik ben zo blij dat je hebt gebeld. Mag ik?’ Ze nam een kleeerhanger van de kapstok en stak haar hand uit. Behoedzaam nam ze de toegestoken jas, deed die voorzichtig over de hanger en hing het knaapje aan de haak. Toen draaide ze zich om en liep langzaam door de hal naar de kamerdeur.

Marion volgde haar, intussen ademloos om zich heen kijkend. Het is onmogelijk, dacht ze. Er moest toch iets zijn dat... Maar ze kon het niet ontdekken. Alles, werkelijk alles leek hetzelfde, onaangetast, alsof de tijd voorbij was gegaan aan dit huis

en de dingen die erin stonden toen Marion nog klein was. Toen oom Pieter nog leefde.

Ze liepen naar links, de drie brede stenen treden af, de woonkamer in. Het grote raam, dat uitzicht op de tuin bood, was helemaal afgesloten door het rolluik. Twee schemerlampen verlichtten de ruimte.

Tante knikte naar een stoel tegenover de hare. ‘Ga zitten kind. Wil je koffie?’

‘Graag,’ Marion deed een stap in tantes richting maar die schuifelde alweer naar boven, naar de open keuken die uitkeek op de voortuin en de straat. ‘Zal ik even helpen?’

‘Nee,’ antwoordde tante kortaf.

Marion liep door de kamer en wierp een steelse blik om de hoek. Van waar ze stond kon ze haar tante zien. Die had de waterkoker net op het aanrecht teruggezet nadat ze de koffie had opgeschonken. Daarna was ze met kopjes in de weer gegaan. De gedachte aan het dienblad in die trillende broze handen was Marion te veel en ze liep naar boven, de keuken in.

‘Wat kom je doen?’ vroeg tante, maar Marion liet zich deze keer niet weerhouden. Ze keek om zich heen. Op het fornuis waren drie pitten met kranten afgedekt. Vanwege het spatten, had tante lang geleden uitgelegd. Ze had maar één pit nodig, waarom zou ze de rest laten bevuilden?

‘Helpen,’ antwoordde Marion net zo kortaf. ‘U bent ook geen twintig meer.’

Voor het keukenraam hingen nog altijd de twee plastic visjes aan een dun draadje, zoals ze zich die direct weer voor de geest kon halen. De jaren hadden het groen echter doen verbleken tot het bijna niet meer zichtbaar was. Ze had het dienblad van het aanrecht getild en was terug naar de kamer gelopen met tante achter zich aan.

‘Ach kind, wat ben ik blij dat je hebt gebeld. We hebben zo veel te bespreken.’

Ze namen plaats. Even zaten ze zwijgend tegenover elkaar.

Marion kon het niet nalaten om de hele entourage nog eens goed te observeren. Alles was echt zoals het was op de laatste dag dat ze hier was geweest, minstens acht jaar geleden.

Het enige waaraan te zien was dat de tijd voorbij was gegleden, was tante Merie zelf geweest, al had ze ook daarin haar uiterste best gedaan om over de kalender te zegevieren. Ze droeg een zachtgeel blazertje met een fluwelen kraagje op een geruite rok. Halfhoge schoentjes en een onberispelijke panty. Als toen. Oorbellen. Als toen. Maar het allerbelangrijkste was haar haar, dat al zo lang Marion zich kon heugen, zat zoals nu. Haar kapsel was zo mogelijk nog belangrijker voor haar dan alle andere dingen samen. Tante zat iedere ochtend uren voor de spiegel, met borstel en lak in de weer om haar imago voor de rest van de dag op orde te krijgen. Daarom ontving ze nooit bezoek voor kwart voor twaalf 's middags; als er iemand aanbelde, liet ze die zonder pardon buiten staan.

‘Tast toe.’

Marion nam een slokje koffie, zette het kopje eerst zacht terug op het schoteltje in haar hand en het geheel vervolgens op de tafel.

‘Hoe is het met de kinderen?’

‘Volwassen bijna. Het gaat ze goed. Doen het prima op school, veel leuke vrienden en vriendinnen. Ik denk dat ze het wel naar hun zin hebben in Friesland.’

‘En je moeder?’

‘Aan de beterende hand, maar langzaam. Een longembolie is geen kleinigheid, zeker niet op haar leeftijd.’

Tante knikte.

‘Ze is in goede handen, dat is een hele geruststelling.’

Marion trok haar wenkbrauw op. Als er iemand was die volstrekt geen vertrouwen in die ‘goede handen’ had, was het tante Merie zelf wel. Moeder had daar weleens wat over verteld. Tante stond geen arts toe om zelfs maar naar haar te kijken, laat staan dat ze erheen zou gaan.

‘Vertel jij maar wat,’ zei tante hijgend. ‘Dan kan ik even op adem komen.’

Dat ze inmiddels toch dringend behoefte aan een dokter had, straalde ze aan alle kanten uit. Ze had in de jaren tachtig borstkanker gekregen, die tot amputatie van haar rechterborst had geleid. Later bleek ook de linkerborst aangetast, maar daar hadden de artsen vanaf moeten blijven.

Haar kokette verschijning en zorgvuldige kapsel maskeerden haar slechte gezondheid niet langer. Hoe anders was dat toen Marion nog een jong meisje was en bij haar logeerde. Tante was de baas, dat stond vast voor iedereen.

‘Ik heb sinds enige tijd hulp,’ verbrak tante de stilte. ‘Van de bureu. De heer en mevrouw Stienen.’ Haar ogen bewogen even veelbetekenend naar de linkermuur van het huis. ‘Hij doet de tuin. Niet goed, natuurlijk. Maar dat valt ook nauwelijks van hem te verwachten. Hij heeft iets grofs over zich, dat het per definitie onmogelijk maakt om met bezieling voor de beplanting te zorgen.’

Ze zuchtte diep. ‘En zij doet dan wat boodschappen voor me. Dat hoeven ze niet voor niets te doen. Ik betaal ze ervoor, hoor.’

‘Veel?’ Marion flapte het eruit, maar tante leek het verrassend licht op te nemen.

‘Tweehonderdvijftig euro per maand, kind.’

‘Voor de tuin en de boodschappen? Kunt u niet gewoon een hulp inhuren? Een alfa-hulp?’

Tante trok een strak gezicht. ‘Nee,’ antwoordde ze kortaf.

‘Eigenlijk zou u een verpleeghulp...’

Ze kreeg de kans niet om haar zin af te maken. Tante hief haar hand.

‘Aan mijn lijf geen polonaise,’ zei ze beslist. ‘Dat heb ik al een keer meegemaakt; ik heb daarnaast gezien wat ze met je oom Pieter hebben gedaan, al die geleerde heren. Nee, ik bepaal zelf wel wat het beste voor me is.’

Po Ho-olie, dacht Marion. Haar moeder had ooit verteld